

Barnes Bland

Lader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

WITENBERG - KÖBEN. STA. LIND

No. 8. }

August 1876.

}{ 2. Aarg.

Søndagsmorgen.

Stille, stille!
Toner milde
bæve i den rene Luft;
vide Hjerter,
dove Smertes,
friske op som Foraarsdust.

Kirkefangen,
Klokkelangn
smelter hen i Harmoni,
bæres over
Søens Bover,
over Dal og Bjergeli.

Alle Tanker
Sjælen sanker
i en taus, en indre Bon;
frem den iler
til den hviler
hos Alfader hist ilon.
Han nok horer,
hver som fører
Bonnen frem i Jesu Navn.
Hvo sa a beder,
den han leder
ind i Sjelefredens Havn.

Majer den lille Jødegut.

H. er en stor Landsby i Thyffland og har som de fleste af dette Lands større Landsbyer allerede i længere Tid havt sin Smaa børnscole.

Midt i Landsbyen ligger Børnehjemmet, og foran det er en stor Plads beplantet med Træer. I det yndige Foraar og de varme Sommerdage leger og synger her den lille Skare omkapt med de hjære Smaafugle.

Det er Foraar. Engene og Markerne ere smykkede med tusinde Blomster. Det er herligt derude! Jublende synger den lille frislupne Flok en livlig Vaarsang.

UnderSangen gaar en Jødefone forbi langsomt og fordybet i Tanker. Derinde ser hun alle Børnene saa glade synge og lege med sin Lærerinde, medens hendes lille Barn hele Dagen er saa misfornoiet og trods alle Formaninger bare bliver egenstindigere og utydidigere.

Hendes Majer vilde vist have godt af at komme her, og hvad Historierne og Sangene om Jesus angaar, saa vil aldrig den viltre, urolige Gut komme til at lære dem. Skulde han imidlertid beholde noget deraf, saa skal hun nok sørge for hjemme at udrydde det og betage ham den Tro. Det bliver nu Hovedsagen for hende at faa ham af Gaden i ordentlig Pleie, som hun med sin bedste Villie ikke kan skaffe ham, da hun altid er optaget af Arbejde.

Som tænkt, saa gjort! Morgenen efter kommer Jødefonen med sin lille forlokkede Gut ved Haanden og beder Lærerinden om, at hun dog vil tage ham ind i Skolen og have Taalmodighed med ham. Lærerinden lover det, tager ham ved Haanden og sætter ham hen til de andre Smaagutter, med hvem han meget snart har sluttet Bekjendtskab. Om end den lille Majer fra Begyndelsen af skaffede meget Bryderi, synes det dog, som han lidt efter lidt finder sig i Ordningen

paa Skolen. Lærerinden mærker dog ikke, at han gjør sig megen Noie med at lære, eller at han har nogen særdeles Længsel efter Jesus. Men hun hører dog ikke op med daglig at lægge ham med den hele Skare paa hans Faderhjerte som har sagt: "Lader de smaa Børn komme til mig."

Saaledes hengif Uger, i hvilken Tid Majer regelmæssig kom paa Skolen. Dog en Dag blev han borte, og da Lærerinden spurgte efter ham, fik hun høre, at hendes lille Glev pludselig var bleven saa syg, at man frygtede for hans Liv.

Strubehoste, som dette Foraar allerede havde bortrevet saa mange Børn, havde ogsaa angrebet Majer; Lægen troede, at han kun havde nogle faa Timer at leve i. Dette blev tungt for Lærerinden at høre. Grædende kaster hun sig paa Kne for Herren og anbefaler det hende betroede lille Lam i Fresserens Arme og bad, at han maatte gjøre med det, som det behagede ham. Vilde han hente det hjem, o at han da vilde forsøde ham Dødsstunden og som den tro Hyrde føre ham ind i de evige Fredsboliger.

Efter omtrent to Timers Forløb kom der Bud fra Moderen, at Barnet nu havde stridt ud. Men Dagen efter fortalte en Veninde af Moderen Lærerinden følgende om den Hjemgangs sidste Timer.

Onsdag Aften kom Majer glad og fornøjet fra Skolen. Efterat han havde hilset paa Fader og Moder, satte han sig paa Trappen foran Huset, hvilede sit lille Krushoved i Hænderne netop som naar han alvorligt eftertænkte noget.

Efterat han havde sidet saaledes en Stund, trak han sig tilbage til Hjørnet i Trappen, foldede Hænderne og begyndte med klar Stemme at synge en Sang, som Børnene for nogle Dage siden havde lært. Det var Zinzendorfs deilige Sang:

Slip os Arme ei
 Jesu paa vor Bei —
 Gaar du frem, vi ei staa stille,
 Dig, ja Dig vi følge ville,
 Som os føre kan
 Til vort Fædreland.

Kommer Prøver paa,
 Lad os faste staa,
 At vi ei i Vantro flage,
 Naar du sender mørke Dage
 Vi ved Trængsel maa
 I Guds Rige gaa.

Faa vi haarde Stod
 Eller Andres Nød
 Til Befymring os vil blive
 Du Taalmodighed os give,
 At vi trøstede
 Kan mod Maalet se.

Gjennem Tiden saa
 Jesus! med os gaa,
 At paa tornefulde Veie
 Vi erfare maa din Pleie,
 Naar vort Lob er endt,
 Hjem til Dig os hent.

Han sang ogsaa uden Afbrydelse hele Salmen. Idet han netop er begyndt at synge det sidste Vers og saa inderlig glad skuer op mod Himmelen, som om han allerede saa Himmeldøren aaben, kom hans Bedstefader gaaende op ad Gaden. Denne var en gammel, streng Israelit, for hvem det var noget Grueligt at høre Jesu Navn nævne. Langt borte fra hørte han allerede Guttens Sang. Han troede neppe sine egne Dren. Var det muligt, sang ikke Majer en Sang om den forhadte Jesus? Med en Forbandelse paa sine Læber ilede han ind i sin Søns Hus, dragende den forundrede Majer med sig.

"Hvor har Gutten lært saadanne forbandede Sange? Hvem har lært ham slikt Løi?" tordnede den gamle Bedstefader rasende mod Majers Moder. Bleg,

skælvende og forstrækket over den haarde Tiltale, vovede hun neppe at svare; men efter heftig gjentagen Udfordring maatte hun tilstaa, at hun havde sendt den Lille i Smaa børns skolen, fordi hun ikke kunde raade med ham hjemme. Men hun vovede ogsaa at lægge til, at han siden den Tid havde opført sig pent mod alle i Huset, og at han var bleven meget lydligere.

Utaalmodig hørte Bedstefaderen Fortællingen tilende, men brød derpaa ud i en Strom af Spot og Forbandelser over Jesus, den forhadte Nazaræer, og imod Moderen, som var Israeltinde og alligevel havde sendt sit Barn til de Kristne for der at opdrages. Han forbarbede Faderen, som havde tilladt saadant, og forbød Majer fra den Dag af at betræde Skolen eller lade Jesu Navn komme over sine Læber, ellers kunde han vente den største Straf af ham.

Majer, som netop saa glad havde sidet og sunget, sad nu i en Krog, bleg og strende, medens klare Taarer strømmede ned ad hans Kinder. Han kunde ikke begribe, hvad hans Bedstefader kunde have imod Jesus, om hvem Lærerinden havde fortalt, at han elskede alle Menneſter og især Børnene. Dog vovede han ikke at sige et Ord, fordi han frygtede for at fortørne sin Bedstefader, som ellers beviste ham saa megen Kjærlighed. Stille holdt han paa at græde; thi at han ikke mere skulde faa Lov til at gaa paa Skolen, det var forfærdeligt at tænke paa.

Grædende og strende efter den uvante Sindsbevægelse gif han til Sengs, idet han i Tanterne endnu engang gjennemgik Sangen, som var bleven ham dobbelt kjær.

Om Natten angrebes han af en heftig Feber, ledsaget af hin hule, hæse Hoste, som var et sikkert Forbud paa den dengang i H. epidemisk optrædende Strube-hoste.

Faderen ilede til den nærmeste By efter Lægen, medens Moderen i Dødsangst

sad hos det stakkels Barn, der med lukkede Dine kun stønnede og fantaserede. Medens hun sad der og med kun Fortvivlelse saa op mod Himmelen, slog Majer sine af Feberild straalende Dine op og stuede med et Blik af uudsigelig Kjærlighed paa sin Moder, idet han med hæs Stemme udtalte det sidste Vers af sin kjære Sang:

Gjennem Tiden saa
Jesus! med os gaa,
Alt paa tornefulde Bæie
Vi erfare maa din Pleie;
Naar vort Lob er endt,
Hjem til dig os hent.

Moderen kyskede under mange Taarer sit kjære Barn. Al! det syntes hende umuligt at miste det.

Faderen kom netop i det samme fra Byen med Lægen. Majer blev undersøgt. Lægen satte et betænkeligt Ansigt op og meddelte de bedrøvede Forældre, at Sygdommen allerede havde gjort saa rasende Fremskridt, at der vel ikke mere var

til at tænke paa Redning. Om en Time vilde det dog bestemt vise sig, og til den Tid skulde han komme igjen. Imidlertid maatte de forordnede Midler nøiagtigt bruges. Forældrene gjorde i sin Dødsangst Alt, hvad Lægen havde befalet; men Sygdommen steg fra Minut til Minut, neppe kunde det stakkels Barn aande. Dog med den sidste Kraftanstængelse søgte endnu engang Majer at reise sig for at begynde sin kjære Sang. Kun den første Strofe: "Slip os Arme ei," fik han med svag Stemme frem, et frygteligt Høsteanfald nødte ham til at synke tilbage igjen paa Bunden. Nogle Minutter senere havde han udstridt, hans Aand var flygtet fra Legemet. Englene bar ham i Paradiset, derhen, hvor ingen Forbandede og intet Forbud mere kunde naa ham, derhen, hvor han forklaret kan synge sin kjære Sang, og hvor han ser sin elskede Frelser Ansigt til Ansigt for af hans Haand at modtage Livsens Krone, som er henlagt til dem, som har stridt den gode Strid.

("Missionst. for Israel.")

Ulydighedens Straf.

Ser du den lille Pige der, som stiffer Haanden i den varme Grød? Uf, hvor hun brændte sig! Hun maatte lide Dødt i sine smaa Fingre i lang Tid, og det blot fordi hun ikke vilde agte paa, hvad hendes kjære Moder havde sagt til hende. Bledetfor at lege med Kattens vilde hun heller se, hvad der var i det Gad, som Mode en ikke vilde slippe hende til, og saa passede hun paa at faa Stolen hen til Bordet og klatre op paa den, før end Moderen, der var sysselsat i den anden Ende af Værelset, kunde tidsnok forhindre hende deri. Men uf, hvor det spiede i de brændte Fingre! Husker paa, kjære Børn, at Ulydighed mod Eders Forældre altid vil faa sin Straf. Thi det er kun de Børn, som hædre sine Forældre, det vil sige de, som agte, elske, adlyde og tjene dem, det er kun saadanne

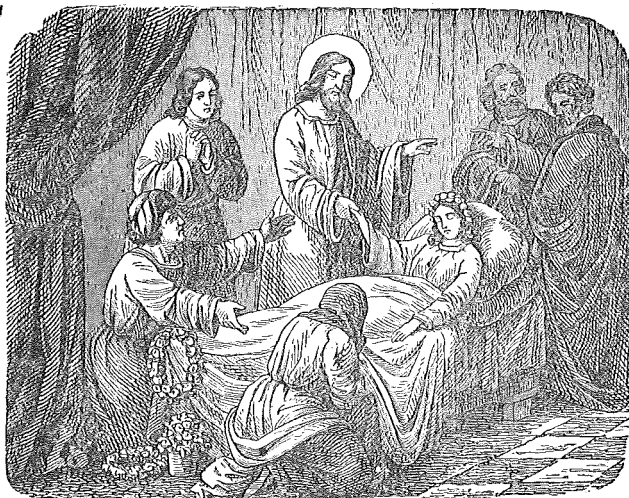
WILHELM BERG. BØRNER. ST. LOUIS.

Børn, hvem det skal gaa vel, saaledes som Gud selv og saa siger til Børnene i det 4de Bud: "Hædre din Fader og din

Moder, at det kan gaa dig vel Eders Forældre ulydige! Thi Ulydig-
 osv." Bogter Eder derfor for at være heden faar altid sin Straf.

Jairus's Datter.

(Math. 9, 18—26.)

J har vist, kjære Børn, læst og hørt om den store Undergjerning af den Herre Jesus, at han opvakte Jairus's Datter fra de Døde. Paa dette Billede kunne I se ham i det Diebtik, da han tager den døde Pige ved Haanden og siger til hende: Talitha kumi! hvilket oversat paa vort Sprog er det samme som: Pige, staa op!

J kunne tænke Eder, kjære Børn, hvilket stærkt Indtryk denne Jesu Undergjerning maa have gjort paa dem, som vare tilstede, hvorledes Forældrene maa have trykket det dem gjengivne Barn til sit Hjerte, og hvorledes de paa det Indvirkte have takket den Herre Jesus.

Der er et Ord af Jesus, som jeg vil minde Eder om, og som han sagde ved denne Anledning, og det er dette: "Pigen er ikke død, men hun sover." Vi Kristne skulle blot betragte Døden som en sød Sovn og Jesus som den, der skal vække os op af den. Hvilken Trost er der ikke deri! Hvilken kostelig Beroligelse ved

Synet af en kjær Afdød! Maaſte have I ogsaa seet en kjær liden Broder eller Søster ligge død og kold og bleg i Ligkisten. Forglem da ikke, at den kjære Frelser skal vække dem op igjen, og at I, dersom I blive i Troen paa den Herre Jesus, jſſal finde dem igjen i Guds salige Himmel. Og ligesom han glædede den sorgende Jairus og hans Hustru ved at give dem deres døde Datter levende tilbage, saaledes skal han engang glæde alle gode Forældre, som udgyde brændende Taarer paa sine kjære Børns Grave. Siger han dog ikke selv, Joh. 6, 39: "Men dette er Faderens Villie, som mig udsendte, at jeg skal Intet miste af alt det, som han haver givet mig; men jeg skal opreise det paa den yderste Dag." Derfor kan en Kristen synge med et trostigt Mod:

Jeg ved mig en Sovn i Jesu Navn,
 Den svæger de trætte Lemmer,
 Der redes en Seng i Jordens Favn,

Saa moderlig hun mig glemmer,
Min Sjæl er hos Gud i Himmerig
Dg Sorgerne sine glemmer.

Jeg ved mig en Aftentime god,
Dg længes vel somme Tider,
Naar jeg er af Reisen træt og mod,
Dg Dagen saa tungsom skrider:
Jeg vilde til Sengs saa gjerne gaa
Dg sovne ind sødt omsider.

Jeg ved mig en Morgen lys og skjon,
Der synges i Livsens Lunde,
Da kommer han Guds velsigned' Son
Med lystelig' Ord i Munde,
Da vækker han os af Sovne op
Alt udi saa søle Stunde.

Jeg haver den Morgen mig saa kjær,
Dg drager den tidt til Minde,
Da synge jeg maa, og se den nær,
Den Sol, som strør Guld paa Tinde,
Som Smaafuglen udmod Morgenstund
Op under de høle Linde.

Da træder Guds Son til Gravens Hus,
Hans Røst i al Verden høres,
Da brydes alt Stængsel ned i Grus,
De dybe Havsgrunde røres,
Han raaber: du Døde, kom herud!
Dg frem vi forklaret føres.

Da aabnes den Dor til Himlens Stad,
Der nævnes de Kaarines Navne.
Gud lade os alle mødes glad,
Dg ingen af Bore savne!
Det unde os Gud for Kristi Blod,
Vi maatte i Himlen havne!

O Jesu, træd du min Dødsfeng til,
Ræk Haanden med Miskund over,
Dg sig: denne Dreng, den Pigelil
Hun er ikke død, men sover!
Dg sly mig ei før, at op jeg staar,
I Levendes Land dig lover!

Sandlingen roser sig selv.

Anna Starf var en liden stolt Pige,
hvilket ofte kom tilsyne i hendes Dpsorf l.

Naar hun sommetider tænkte at tale
Sandhed, var hun saa tankelos og slev,
at Ingen vilde tro hendes Ord.

Altid ønskede hun at have en lang
Lekse; thi, sagde hun, det er jo saa let
at lære, jeg skal lære det altsammen.
Men ved nøiere Undersøgelse viste det sig,
at Anna var en af de Børn, der næsten
aldrig lærte sine Lekser.

Dgsaa paa andre Maader kom hendes
Stoltthed for Dagen. Naar noget af
Betydning skulde udføres i Hjemmet eller
paa Skolen, sag meldte altid Anna sig
først, som den, der saa godt forstod, hvor-
ledes det skulde gøres. Engang hændte
det, at hendes Lærerinde E. vilde have
en af de flinkeste Børn frem til Kartet
forat opnævne og nøiagtig eftervise end l
Stæder, saaat hele Klassen kunde se dem.

"D, lad mig saa komme frem!" sagde
Anna, "jeg kan saa godt gjøre det."

"Værsaagod!" sagde Frøkenen, og
Anna stillede sig frem til Bordet; men
til sin Beskjæmmelse stod hun der ligesaa
taus som Kartet selv, naar Lærerinden
bad hende pege paa nogle Stæder, hun
nævnte.

"Du er temmelig lig en Dueunge,
som jeg horte fortælle om, da jeg var
ung", sagde Lærerinden.

En liden vækker blaaøiet Pige løftede
rask sin Haand i Beiret og sagde: "Vær
saa snil og fortæl os om den Dueungen."

Lærerinden meddelte nu Børnene For-
tællingen, der lød saaledes: En Due-
unge, der nylig var kommen til Verden,
fik ofte Besøg af andre Smaafugle, som
vilde lære den at bygge Rede. Nogle
viste den, hvorledes de bar sig ad, naar
de byggede sine Reder af Grene; andre
viste den, hvorledes de byggede sine af
Mos osv. Men Dueungen vendte sig
med Foragt bort fra dem og mente, at
den nok kunde bygge en Rede ligesaa godt
som de. Smaafuglene fik altsaa ikke
lære den noget

Endelig kom den Tid, da den selv onskede sig en Rede og vidste nu, hverken hvor den skulde begynde eller ende. Den kom i stor Forlegenhed, og hvis ikke Menneskene havde ladet den faa lidt Halm at danne sig en Rede af, saa havde den aldrig faaet en saadan.

"Mine Børn!" fortsatte Lærerinden, "naaget Beretningen kun er en Fabel, saa kunne vi lære meget af den. Hvor mange Børn gives der ikke, som i sin Stoltthed ser med Foragt paa andre, fordi de tro sig langt klogere end dem; men naar det kommer til Stykket, saa ved de faare lidet. Kommer derfor ihu, at I aldrig bør tro Eder selv for kloge og med store Ord omtale, hvad I have udført; thi "Bærket roser Mesteren."

"Dersom Nogen giver Svar, før han hører, da er det ham en Daarlighed og Skam." (Ordsp. 18, 13).

"Vøl dit Dre og hør de Vises Ord, og sæt dit Hjerte til min Kundskab". (Ordsp. 22, 17).

De smaa Synder.

"Mama," sagde den lille Lovise en Aften, "er det saa, at Robert har Ret?"

Moderen smilede og spurgte, hvad det vel var med Robert.

"Det var idag, medens vi legede i Gaarden i Frikvartret," sagde Lovise, "saa gik Lærerinden forbi os, og idet hun tog sit Lommeoroklæde op, faldt der en Blyant ud af hendes Lomme. Robert tog den siden op og sagde, at han netop trængte til en Blyant, og derfor vilde han beholde den. Jeg sagde ham, at Blyanten ikke var hans, og dersom han beholdt den, begik han en stor Synd; men han svarede, at det bare var en liden Synd, for det Stykke Blyant var neppe to Skilling værd. Har Robert Ret deri, Mama?"

"Ret, mit Barn, han har aldeles Ret.

For Gud gives der ikke smaa Synder; thi enhver Synd er Ulydighed imod ham, en Dvertrædelse af hans Bud, og de blive os kun tilgivne for Kristi Skyld, hvis vi af Hjertet elske ham. Men jeg vil fortælle dig en liden Historie, for at du bedre skal mindes mine Ord."

"For du blev født, boede din Fader og jeg i et gammelt Hus nede ved Søen. Bor Have, der var omgivet af en lav Mur, gik lige ned til Vandet, og vi sad ofte derude om Aftenen og hørte paa Bølgerne, som slog imod Straanden, og betragtede Skibene, som i nogen Afstand gled forbi os.

Saaledes sad vi derne en smuk Sommeraften; Havet var ganske roligt, og i en liden Bugt, lige ved Siden af os, saa vi en Fisser og hans Son ifærd med at stige i sin Baad. Da Luften var saa fuldkommen stille, kunde vi tydelig høre, hvad de talte sammen.

"Fader," sagde Gutten, som undersøgte Baaden, "se, her lækker den."

"Na, det gjør ikke noget," svarede Faderen, "det er bare en liden Læk, det har ingen Rod med den. Dersom vi skulde ud i en Storm, var det en anden Sag; men i aften er Søen saa rolig, at vi ikke har noget at frygte."

En Stund efter heisede de Seil og forsvandt snart for vore Øine, da Mørket begyndte at falde paa; men vi hørte endnu en Stund deres muntre Sang, medens vi vendte tilbage til vort Hus.

Kort efter forandredes Veiret, en heftig Storm reiste sig, Træerne boiedes, som skulde de knækkes, og vi hørte de fraadende Bølger bryde sig mod Havemuren.

Igen Stormens Tuden lød noget senere ude fra Havet høie Rødraab, og man kunde skjælnes Lyden af en Klokke, et Tegn paa, at der trængtes til Hjælp. Vi løb ned til Kysten — Natten var mørk, og kun langt ude paa Vandet skimtedes et svagt Lys, medens Klokker uden Dørløb hørte at lyde.

Mænd og Kvinder vare ilede til Stranden; men før Redningsbaaden var bragt i Orden, var Lyset forsvundet, og Klofken hortes ikke mere. Af og til trængte dog endnu svage Angststrig til vore Dren, og endelig var Baaden færdig, fire Mand sprang i den og roede henimod det Sted, hvor Lyset var blevet seet. Med Guds naadige Bistand lyffedes det dem at komme tidsnok og frelse Fisseren og hans Søn, som med Anstrængelse af sine sidste Kræfter klyngede sig fast til Masten.

Baaden blev opslugt af Bolgerne, og Marsagen til Skibbruddet — det var den lille Løf.

Tror du, at den forekom dem liden i den mørke Nat, da Stormen tudebe, og Vandet steg højere og højere i deres Baad? O, mit Barn, husk paa, at man aldrig maa sige om en Forseelse, at den er liden. Den kan synes saa, naar alt er roligt; men det vil nok vise sig, at den er stor, naar der kommer onde Dage, naar Sygdom og Død træde os imøde."

Smaa Synder.

Smaa Synder æde sig ind i Sjælen som den lille Dorn i Sommeret, tilintetgjør dens Kraft og forvandler den til en uren Måsse, "hvis Ende er at brændes." Vøgt dig derfor for smaa Synder.

Den snilde Dreng.

En Dreng, som havde seet, at man lagde et Lagen under et Blommetræ, for at opsamle Blommer, naar man rystede dem ned af Træet, saa siden et Træ, fuldt af Spurve. Han skyndte sig da at faa et Lagen, som han ganske rolig begyndte at udbrede paa samme Maade, for der-

paa at ryste i Træet, det bedste han kunde, men Spurvene —.

Det er paa den jævne, glatte Is, vi lettest falde. Paa den skrob-lige Sti tager vor Fod sikrere Fæste. De rolige, sorgfrie Dage skulle vi ikke længes efter her paa Jorden. Gud har svaret dem for Himmelen.

Gaade.

Paa mig svømmer pudsede Vænder
Og snadre af Hjertens Grund,
Omvendt jeg aldrig manglede dens Mund,
Der brugte med Flid sine Hænder.

Opløsning paa den i No. 7 anførte Gaade:
Hartvig.

Modberne i No. 7

knæffes let, naar man erindrer sig, at Jesus er "Veien", Jesus er det "Livsens Brod" og Jesus er det "Livsens Band".

"Børneblad", 2den Aarg., 1876,

udkommer 1 Gang om Maanedn i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Aabneliste og sørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Aafrivning af de enkelte Abonnenters Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra	5—9	Exp. efter	30	Cts. pr. Ex.
—	" "	" 10—49	" 25	" —
—	" "	" 50 og derover	" 20	" —

Betalingen erlægges forskudsvis. Hvis ikke, forhøjes Prisen med 5 Cts. pr. Explr.

Da Pastor J. B. Frich bliver fraværende indtil Slutningen af September, adresseres herefter Alt, hvad der angaar Bladet:

"Børneblad"

Box 305, La Crosse, Wis.